

Erik Ansvang

Indvielses- rejseren

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

INDVIELSESREJSEN

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Indvielsesrejsen

Af Erik Ansvang

Utallige videbegærlige mennesker har forgæves forsøgt at trænge ind i Egyptens mysterier og såkaldte hemmeligheder. Det er imidlertid ikke muligt ved hjælp af nutidens konkrete tænkning, hvor mysterierne fortolkes bogstaveligt. Redskabet må stå i et logisk forhold til den genstand, det skal bearbejde. Ånd består alene af ånd, og esoterisme er verdens åndelige aspekt, der er utilgængeligt for hjernebevidstheden. Man kan ikke forstå alt, når man bevæger sig ind i ukendte verdener. Hvis man ikke er parat til at være uvidende, er der ingen mulighed for at opdage ny kundskab. Hvis man forsker med bedrevidende arrogance, er resultatet ofte konklusioner, der siger mere om forskerne end om de gamle egyptere.

Det andet problem er, at man ikke kan tænke sig til højere bevidsthedstilstande. Der er kun én metode – man må blive dem. Og det menneske, der har oplevet de dybe åndelige tilstande, der ligger over tænkningens højeste udtryk, kan ikke beskrive dem, for det vil medføre en reduktion, en forenkling og en opsplittning af oplevelsen, der er i modstrid med erkendelsens natur. Hinsides tankens adskillende natur får menneskets bevidsthed kontakt med en oplevelse af enhed, og den kan ikke beskrives ved hjælp af den adskillende tænkning. I den høje bevidsthedstilstand er den, der oplever, og selve oplevelsen smeltet sammen i en syntese.

De forskere, der påstår, at de er i stand til at afsløre de esoteriske aspekter i den gamle visdomslære ved hjælp af nutidens videnskabelige erkendelsesmetoder, har ganske enkelt ikke forstået hemmeligheden bag hemmelighederne. De forsøger måske at forklare betydningen af et bestemt ord eller en bestemt formulering på samme måde, som man vil gøre det med enhver konventionel gåde, men i forhold til den egyptiske mysterielære vil de aldrig blive i stand til andet end at erstatte det ene ord med et andet, og i bedste fald vil det resultere i underlødige litteratur, der erstatter en idé, der oprindeligt var enkel og sand.

Indvielse – en individuel erkendelse

Den sande indvielse – f.eks. Egyptens hierofanter – kan lede en kompetent neofyt og hjælpe med at rejse hurtigere på bevidsthedens udviklingsvej, og når neofyten når frem til stadier af oplysning, der alene vil ske i kraft af neofyttens iboende indre lys, vil neofyten være i stand til at læse og forstå mysteriernes esoteriske dimension direkte. Ingen kan gøre det for ham eller hende.

Egyptologernes påstand om, at pyramiderne var kongegrave, er udtryk for fri fantasi. Der er intet bevis for påstanden, og gamle skrifter fortæller noget helt andet, og det samme gælder pyramideteksterne, der er mejslet ind i væggene i flere pyramider. Pyramiderne var centrum for indvielser i Isis-mysterierne, Serapis-mysterierne og Osiris-mysterierne, som var opdelt i de mindre og de større mysterier. Det er imidlertid meget sjældent, at man hører en beskrivelse af selve oplevelsen og erfaringen i selve indvielsesprocessen. Hvad så neofyterne? Hvad hørte de? Hvad følte de? Faktisk har de gamle egyptere forsøgt at beskrive det ubeskrivelige i de optegnelser, de har efterladt. Når sproget i beretningerne næsten altid forekommer vanskeligt tilgængeligt, skyldes det ikke alene nutidens konkrete tænkemåde, som ligger langt fra de gamle egypteres billeddannende og symbolmættede tænkning, men også at selve karakteren af de flerdimensionale erfaringer. De er vanskelige at videregive i et sprog, der giver mening for en tredimensional hjerne, der oven i købet er trænet i konkret tænkning i stedet for evnen til at opfatte og rumme symboler. Blandt de få, der har forsøgt at gøre egypternes beretninger meningsfulde for nutidens menneske, er forfatteren W. Marsham Adams et af de mere vellykkede, og hans bog – *Book of The Master of the Hidden Places* – kan varmt anbefales.

Hvis man har evnen til at omsætte de gamle egypteres billedmættede beskrivelser til en fantasirejse i bevidstheden, er det måske alligevel muligt at tage med på en indvielsesrejse og få et glimt af de dybe åndelige erkendelser, der blev tilgængelige for alle – fra neofyt til farao – i indvielsesprocesserne, sådan som de er beskrevet af de gamle egyptere selv i *Bogen om at træde ud af dagen*. Bogen beskriver indvielsesprocesserne, men de kan også fortolkes som en beretning om den afdødes rejse ind på de indre eksistensplaner. Begge dele er korrekt, for det er to sider af samme sag. Den eneste forskel er, at den indviede vender tilbage til det fysiske legeme, der ligger i sarkofagen. Den afdøde forlader legemet permanent og lever videre på de indre eksistensplaner.

Tilværelsens skjulte sider

Solens bane over himlen fra øst til vest i de tolv dagtimer symboliserer det fysiske liv, og når Solen synker under horisonten og forsvinder ud af syne, bevæger den sig "ud af dagen" og fortsætter sin usynlige vej gennem de tolv nattetimer, der symboliserer det ikke-fysiske liv. Men Solen (symbolet på livet) viser sig som bekendt igen den efterfølgende morgen. Den "genfødes" ligesom mennesket. Solen giver liv og lys til en ny dag. Mennesket får mulighed for at leve og få oplysning i et nyt liv.

Hensigten med indvielserne var at give neofytterne indsigt i livets skjulte dimensioner og bevidsthedsplaner, der blev symboliseret i de tolv nattetimer, hvor Solen og livslyset var ude af syne. Derfor måtte neofytterne "dø". Ligesom Solen måtte de "gå ud af dagen", som de gamle egyptere kaldte dødsprocessen. De måtte forlade det fysiske legeme, og i usynlige legemer gik de "ind i natten". Men de "genopstod" efter den kontrollerede nær-død-oplevelse, for efter tre dage vendte de tilbage ved solopgang. De vendte tilbage til det fysiske legeme og blev "genfødt" som indviede. Indvielsens oplevelser var derfor principielt identiske med dødens oplevelser. Den afdøde og neofytten bevæger sig gennem de samme regioner i de skjulte indre verdener. Den største forskel var tidsintervallet. Den indviede vendte tilbage til kroppen efter tre døgn. Den afdøde vender tilbage til en ny krop efter en længere periode i livets usynlige dimensioner.

Men denne viden i hukommelsen, er der nu baggrund for at tage med på en rejse "ud af dagen" og fornemme indvielsens oplevelser, som de beskrives af den egyptiske neofyt eller farao, som fortæller om de indre oplevelse med disse ord:

Den indre rejse

"Jordens port" er passeret og en stilhed, der er ufattelig for det jordiske øre, lukker sig omkring mig. Et mørke, der ikke kan opfattes af det jordiske øje, toner frem foran mig. Men under ledelse af "Anup" – sjælenes vejleder – passerer jeg gennem "Opstigningens port". Det er min fader, Shus domæne – livskraftens land. Jeg udvisker mine synder. Jeg tilintetgør min stræben. Og mens jeg fortsætter gennem mørket og frygtløs betræder den skrånende vej, åbenbarer det indre lys sig for mig – det lys, som ikke kan ses af det jordiske øje.

Den lavere verden toner nu frem for mit syn – indvielsens region – indgangen til de skjulte steder, som den guddommelige visdom har belært mig om. Herind må jeg træde, og herfra må jeg træde frem igen, hvis jeg begærer den transformation, som kan gøre mig lig Gud – hvis jeg ønsker at gøre Hans gode arbejde – hvis jeg vil stige op på den genfødte sjæls trone og sidde i Osiris' velsignede nærvær.

Jeg ser nu også indgangen til "Duat" – inderverden – og jeg ved, at det er den nordlige dør i Osiris' grav, for pyramidens hovedindgang er den nordlige port. Jeg ved, at det er forberedelsen til min indvielse og prøvelse – og at den rigtige gennemførelse vil give mig adgang til vejen over Jordan, for der at modtage retfærdighedens krone, når sejren er vundet.

Da jeg bevæger mig imod den himmelske horisonts nedstigende vej, begynder den langsomme forberedelse af mine indre legemer til livet i det evige. Ét for ét genopvækkes mine evner til det åndelige liv. Min mund åbnes, for at give mig mulighed for at svare på instruktionerne fra den guddommelige stemme – det illuminerede livs kim.

Jeg får mit hjerte tilbage, et hjerte som aldrig igen vil lokke mig med uregerlige lidenskaber. Gradvis får mit nydannede legeme kraft og substans. Det er ikke min sædvanlige krop. Den både er der og ikke er der. Jeg må være i min "Ka" – mit astrallegeme.

(Billedet th. viser de gamle egypteres symbol på "Ka'en" eller astrallegemet. De oprakte arme og hænder på hovedet af neofytten viser, at bevidstheden rækker ind i et område, der ligger over den almindelige fysiske bevidsthed. Ethvert menneske "går til sin "Ka" hver aften, når det lægger sig til at sove, for her forlader bevidstheden den fysiske hjerne og det fysiske legeme, og mennesket er bevidst til steder i astrallegemet på astralplanet. Nøjagtig det samme sker i døden, men her vil den fysiske bevidstløshed være permanent).

Mine åndelige fjender bliver pludselige synlige for mit astrale blik. Det er de frygtindgydende beboere i de usynlige sfærer, som i mennesket fører det store slag mellem lyset og mørket.

Dovenskabens skildpadde forsøger at forsinke mine skridt. Giften i mig antager form som slanger. Kravlende krybdyr spærrer min vej. Lidenskabernes altslugende krokodille, som bebor livets vande, stormer rasende frem fra hver side – men jeg driver alle mørkets skabninger tilbage ved hjælp af klarheden i min lysende astrale natur.

Jeg hører mig selv råbe: *"Tilbage, du sydens krokodille! Jeg er Sothis – det evige daggryes stjerne! Tilbage, du giftige slange – må du oversvømmes af Himlens vande! Forsvind fra dette sted, hvor Ra giver nyt liv"*.

Mine fjender nedkæmpes af min guddommelige beskyttelse – min krop løfter sig op i ubestikkelighed. Mit hår, hvorfra lyset flyder i glødende strømme, er gudinden Nuts hår. Den hellige Nil gløder med sin livsstrøm. Mit ansigt skinner som Solen – det stråler som Ras ansigt. Mine øjne lyser som Hathors øjne, som funkler af udødelig skønhed. Mine fingre er uræus-slanger, den hellige slange, tegnet på kongelig værdighed. Mine fødder brænder med skaberguden Ptahs ild – min menneskelighed er som Osiris' menneskelighed – den inkarnerede gud. Der er ikke en del af mig, der ikke er guddommelig.

Min astrale krop er blændende smuk, men jeg er endnu ikke klar til indvielse. Min kontrol over mig selv – min stolthed – skal tages fra mig. Derfor må jeg gennemgå endnu en død, som befrier mig fra vandhelligelse af mørkets væsener.

Jeg får stadig vejledning, så jeg kan undgå farerne, og jeg bevæger mig ligesom dagen mod "Vestens port", der fører til indgangen til "Livets brønd". Som Solen passerer jeg er gennem "Vestens port" til inderverdenen. Da jeg træder over tærsklen, er jeg mættet med åndelig føde, som de, der er hadefulde mod Ra, ikke må indtage.

For at undgå vanhelligelse, modtager jeg skaberguden Ptahs åndedræt fra føden og drages mod "Livets brønd", som skænker mig det første pust af dens forfriskende strømme. Fra dybet af brønden, får jeg adgang til Osiris, og her vil genfødslen af mit astrallegeme – min fornyede "Ka" – finde sted via foreningen med min nyfødte sjæl i de levende vande. Gudinden Nuts ord toner frem i mit sind: *"Jeg skænker livets vand til ethvert legeme, for at genforene det med sjælen, sådan at de aldrig senere skal adskilles"*.

Regionen i vest har befæstet min personlighed blandt de vise fra de lavere sfærer. Mit legeme er stabiliseret, og min sjæl er tilskyndet til aldrig mere at distancere sig fra det. Jeg husker min personlighed, og bevarer mit legeme for evigt. På grundlag af den vanskelige forberedelse, forlod jeg Jorden i absolut svaghed for at blive belønnet med den langvarige konflikt mellem lys og mørke.

Min uforgængelige sjæl fødes for anden gang, ligesom Osiris blev født af pyramidens dronning Isis – han, som på én gang er hendes skaber, hendes søn og hendes ægtefælle. Osiris' ord toner frem i min bevidsthed: *"Jeg er i går",* siger Osiris. *"Jeg er den, som var til før tidernes begyndelse. Jeg er daggryet – den anden fødsels lys. Jeg er sjælens mysterium. Det var mig, der skabte guderne som føde for den skjulte i Himlen".*

Når min sjæl genfødes, genvindes den guddommelige kraft, sådan som den oprindeligt var. Mens jeg er i kødet, forsøger det ydre univers at vise mig billedet af guddommen gennem mit tankesind – dunkelt og ufuldkomment.

Men når min sjæl fødes til et nyt liv, genvinder jeg evnen til at se klart – beriget af kraften fra samarbejdet med den guddommelige energi, for det er harmløshedens velduft, der skænker friskhed til lotusens duft – den skabende skønheds åndedræt.

I det hellige sanktuarie vil min genfødte sjæl blive strålende som dagen, og den vil åbne dobbeltdøren, som engang blev omhyggeligt forsejlet. I fuld stråleglans vil jeg træde frem på "Aahlus" marker i illuminationens land, for at blive indsat på den lavere trone øverst i "Livets brønd" mellem "Kredsløbets kammer" og "Skyggernes kammer". Himlens porte åbner sig for mig. Jordens porte åbner sig for mig.

Før den højtidelige indsættelse på tronen kan begynde, skal jeg føres frem som vidne i dybderne under mig. Tidspunktet for prøverne nærmer sig. Jeg intonerer den invokation, hierofanten har lært mig – den, som hjælper med at udrense mine svagheder. Iflg. instruktionerne er det her, sjælen kan passere igennem min krop,

men gennemstrømningen vil ikke straks blive fuldbragt. Selv om jeg er løftet op af ubestikkelighed, selv om hver del af mit legeme gløder af det udødelige lys, kan jeg endnu ikke bære sjælens overvældende stråleglans.

Først må jeg antage den gyldne falks form, som er den absolutte guddommelige skikkelse af den ene selveksisterende skabning, som kan passere "Tidens Herre" – en skikkelse som den Ene Skaber har haft siden tidernes begyndelse. Snart antager jeg form som en lotus – den guddommelige bevidsthed, der er fastgjort til stoffet, løfter sig op i ulastelig renhed. Jeg er den rene lotus, som skyder frem fra lysets lotus. Jeg er illuminationens kilde og Hathors næsebor – kanalen for det udødelige åndedræts skønhed. Jeg bringer budskab fra Himlen – Horus, den evige gudesøn, er fuldbyrdelsen.

Jeg skifter nu form og bliver uræus-slangen – sjælen på Jorden, som år efter år tegner den bugtede kurve langs den vej, som øjeblikkeligt belyses af den vertikale Sol, mens sanserne belyses af sjælens højeste illumination.

Og endelig antager jeg skikkelse af en krokodille og bliver genstand for menneskehedens lidenskaber. For menneskets lidenskaber er en del af naturen, hvori mennesket oprindeligt blev skabt. De er ikke i sit væsen onde, men bliver blot onde, når de er ulydige over for sjælen. Og derfor er krokodillen, som angreb mig før den nye fødsel, guddommelig i sin nyfødte form. Umålelig er afstanden som adskiller os, og derfor er der ingen hast eller forsinkelse på sjælens vej. Dette udstrålende væsen har ikke glemt den svagelige ledsager, som det dvælede med i ydmygelsens dage.

Genopbygget og ren bydes jeg velkommen til at blive en del af hans energi – han troner på herskersædet over det totale herredømme. Og dog – sådan er den glødende hede fra sjælen, når den reflekterer kærligheden, at den – ligesom Skaberen selv – ikke kan hvile i tilfredshed med sin egen udtømmelige velsignelse, men skynder sig at komme ned fra kraftens trone, sådan at den kan opløfte den ventende menneskehed.

Et vinget væsen flyver ned mod mig, og jeg udbryder: *"Oh, du som bringer. Oh, du løber i denne hal – 'Sandhedens Hal' – hvor sjælens trone er rejst. Store Gud – lad min sjæl gå hvorhen den end begærer. Oh, du fører af årmillionernes bark, som styres gennem portåbningen og rydder vejen mellem Himmel og Jord. Ledsag min sjæl!"*

Min bøn høres! Min sjæl stiger ned fra sin høje trone, og jeg hvirvles gennem hurtige transformationer. Jeg stiger ned af stigen i "Livets brønd". Jeg har vundet guddommelig beskyttelse, og under livets vand i den hellige sø ved udødelighedens træ opfyldes mit inderste ønske. *Jeg genforenes med min sjæl!*

"Min sjæl er fra begyndelsen – fra tidernes begyndelse", lyder en stemme i mit hoved.

Som et vindpust blæses jeg ind i mit fysiske legeme. Jeg genkender det velkendte hylster. Det er mit, men det er ikke mig. Hvor forandret jeg er. Hvor forandret jeg er. Jeg var død, men jeg er genopstået.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk